

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/241/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612217586
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičiková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7612217586.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičikovej a sudcov JUDr. Miroslava Sogu a JUDr. Dany Ferkovej vo veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku 11C/140/2012-107 z 5.2.2014 Okresného súdu Spišská Nová Ves

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobný návrh zamietol, návrh na prerušenie konania zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Konštatoval, že vo veci vytýčil pojednávanie na 18.6.2013, že účastníci konania sa na pojednávanie nedostavili, u oboch mal doručenie predvolania riadne preukázané, lehotu na prípravu na pojednávanie bola u účastníkov zachovaná, účastníci svoju neprítomnosť na pojednávaní ospravedlnili, žalovaná nežiadala o odročenie termínu pojednávania. Žalobca žiadal o zrušenie nariadeného pojednávania do rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci. Uviedol, že zároveň podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu Krajského súdu (ďalej len KS) v Košiciach 6NcC/42/2012-13 z 22.10.2012, že o nevyhlúčení zákonnej sudkyne z prejednávania a rozhodovania veci bolo rozhodnuté predmetným rozhodnutím KS v Košiciach, ktoré je právoplatné a záväzné nie len preňho, ale aj pre účastníkov tohto konania. Vzhľadom na uvedené, pojednávanie odročil a o návrhu žalobcu na prerušenie konania rozhodol uznesením 11C/140/2012-58 z 15.7.2013, tak, že ho zamietol, proti ktorému podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, KS v Košiciach uznesením 1Co/392/2013-80 z 11.9.2013 uznesenie potvrdil. Následne vytýčil termín pojednávania na 5.2.2014, ktoré žalobca opätovne žiadal o zrušenie do rozhodnutia o nestrannosti a zákonnosti sudcu v prejednávanej veci, pričom požiadal aj o prerušenie konania, do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu (ďalej len ÚS) SR o jeho ústavnej sťažnosti proti uvedenému rozhodnutiu KS v Košiciach. Žalobcom uvedený dôvod nepovažoval za dôležitý, vychádzajúc z § 119 a § 101 ods. 2 O.s.p., pojednával v neprítomnosti účastníkov konania a pri rozhodovaní prihliadol na obsah spisu a vykonané listinné dôkazy. Ďalej uviedol, aké skutočnosti zistil z exekučného spisu tunajšieho súdu 10Er/129/2004 (pripojeného k sp. zn. 11C/140/2012), 10Er/48/2005 (pripojeného k sp. zn. 11C/143/2012), 5Er/313/090 (pripojeného k sp. zn. 11C/148/2012), 10Er/822/10 (pripojeného k sp. zn. 11C/156/2012), 10Er/669/10 (pripojeného k sp. zn. 11C/160/2012), 10Er/847/10 (pripojeného k sp.

zn.11C/161/2012), 13Er/114/2007 (pripojeného k sp. zn.1 1C/178/2012), 10Er/8/2009 (pripojeného k sp. zn. 11C/188/2012, 10Er/105/2009-21 (pripojeného k sp. zn. 11C/190/2012), 10Er/475/2009 (pripojeného k sp. zn. 11C/211/2012), 10Er/330/11 (pripojeného k sp. zn. 11C/229/2012), 10Er/160/09 (pripojeného k sp. zn. 11C/241/2012), 10Er/88/11 (pripojeného k sp. zn. 11C/250/2012), 10Er/561/10 (pripojeného k sp. zn. 11C/257/2012), 10Er/13/09 (pripojeného k sp. zn. 11C/262/2012), 10Er/977/09 (pripojeného k sp. zn. 11C/273/2012), 10Er/420/2009 (pripojeného k sp. zn. 11C/306/2012), 10Er/89/2007 (pripojeného k sp. zn. 11C/311/2012), 10Er/232/2006 (pripojeného k sp. zn. 11C/312/2012), 3Er/77/2003 (pripojeného k sp. zn. 11C/315/2012), 10Er/109/2003 (pripojeného k sp. zn. 11C/325/2012, 10Er/759/09 (pripojeného k sp. zn. 11C/334/2012) a 10Er/942/09 (pripojeného k sp. zn. 11C/341/2012). Vychádzajú z § 109 ods. 1, 2 O. s. p. (ich znenie citoval) konštatoval, že žalobca opätovne 31.1.2013 podal návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia ÚS SR o jeho ústavnej sťažnosti, že v návrhu uviedol tie isté dôvody, ako v podaní z 13.6.2013, že s rozhodnutím KS v Košiciach o tom, že sudcovia tunajšieho súdu nie sú z prejednávania veci vylúčení, nesúhlasí, hodnotí ho ako nesprávne zakladajúce zásah do jeho práv, k návrhu pripojil kópiu Sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 vety prvej Ústavy SR), ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (osobitne práva na nestranný súd zriadený zákonom), ktorá sa týka rozhodnutia uvedeného KS v Košiciach, dôvod na prerušenia konania uviedol § 109 ods. 1 písm. b). a ods. 2 písm. c) O.s.p. Poukázal na to, že žalobca ako účastník konania využil svoje zákonné právo namietať nestrannosť tunajšieho súdu, že o námietke zaujatosti uplatnenej žalobcom už v žalobnom návrhu nadriadený súd právoplatne rozhodol, že KS v Košiciach sa pritom zaoberal všetkými jeho dôvodmi, pre ktoré žiadal vylúčenie sudcov tunajšieho súdu v danej veci, že rozhodnutím KS v Košiciach 6NcC/42/2012 - 13 z 22.10.2012 je viazaný súd 1. stupňa, ale aj účastníci tohto konania. Zdôraznil, že okrem toho ani opätovným preskúmaním návrhu žalobcu nebolo zistené, aby všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka tejto veci bol v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, že ústavná sťažnosť podaná žalobcom nezakladá konanie, v ktorom by sa riešila otázka majúca význam pre jeho rozhodnutie vo veci samej. Z uvedených dôvodov návrh žalobcu na prerušenie konania opätovne zamietol. Vychádzajúc z § 3 ods. 1, 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, § 19 ods. 1, § 44 ods. 1, 2, § 41 ods. 2 písm. c) a d), § 44 ods. 8, § 45 ods. 1, 2 zák. č. 244/2002 Z.z. (ich znenie citoval) urobil záver, predmetom tohto konania je náhrada škody a nemajetkovej ujmy, ktorej sa žalobca domáha, poukazujúc na nesprávny úradný postup tunajšieho súdu vo vyššie uvedených exekučných konaniach, zároveň uviedol, že v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je predbežne prerokovanie tohto nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného príslušným orgánom. Žalovaná v písomnom vyjadrení mu potvrdila, že zo strany žalobcu 23.4.2012 jej boli doručené žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, že v čase jeho rozhodovania už uplynula 6 mesačná lehota od prijatia týchto žiadostí. Vzhľadom k tomu mal za to, že žalobca si splnil svoju povinnosť, keďže podal u žalovanej pred podaním žaloby žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom nemal preukázané, aby nárok žalobcu na náhradu škody alebo jeho časť bol do jeho rozhodnutia uspokojený. Ďalej sa zaoberal žalovanou uplatnenou námietkou premlčania nároku žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že k premlčaniu žalobcom uplatneného nároku nedošlo, okrem konaní vedených pod sp. zn. 10Er/13/2009 a 10Er/8/2009, že žaloba bola podaná v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby, vo vzťahu ku konkrétnym konaniam, ktoré označil sp. zn., podrobne vysvetlil, prečo nárok žalobcu nie je premlčaný. Zároveň k samotnému nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy uviedol, aké sú podmienky zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. Zdôraznil, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v zmysle § 3 cit. zák. je objektívnou zodpovednosťou, ktorej sa štát nemôže zbaviť a za splnenia vyššie uvedených podmienok za túto škodu zodpovedá a, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť pritom splnené všetky zákonom požadované podmienky súčasne. Uviedol, že podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu vo veciach, ktoré boli tunajším súdom spojené a sú vedené pod sp. zn. 11C/140/2012, malo dôjsť tým, že súd v exekučných konaniach, v ktorých žalobca mal procesné postavenie oprávneného 1. zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (ISTINA RS), 2. rozhodol o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia po zákonnej 15-dňovej lehote určenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NZP), 3. vydal poverenie na vykonanie exekúcie po 15-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NP), 4. rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora po 30-dňovej zákonnej lehote podľa § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (ZE). Poukázal na to, že v konaniach vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/148/2012, 11C/156/2012, 11C/160/2012, 11C/161/2012,

11C/190/2012, 11C/229/2012, 11C/241/2012, 11C/250/2012 a 11C/257/2012 žalobca namietal, že exekučný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. exekučné konanie ako nezákonné zastavil (ISTINA RS). Žalobca poukázal na to, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie preskúmaval exekučný titul nad rámec právomoci zverenej exekučnému súdu tým, že preskúmaval skutkový stav veci a konal tak, akoby sám rozhodoval vo veci samej, čím vykonal úradný postup bez splnenia zákonných podmienok. Z oboznámených exekučných spisov pripojených k uvedeným konaniam zistil, že vo všetkých prípadoch boli žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuté, resp. v exekučných spisoch priložených ku konaniam 11C/190/2012 a 11C/241/2012 bolo exekučné konanie zastavené, v uvedených veciach boli exekučným titulom rozsudky rozhodcovského súdu, že vo všetkých prípadoch právny vzťah medzi oprávneným a povinným bol hodnotený exekučným súdom ako spotrebiteľský právny vzťah a to, či už na základe predložených úverových zmlúv, resp. aj na základe skutočností uvedených v odôvodneniach exekučných titulov. Poukazujúc na § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z., dôvodil, že v daných prípadoch exekučný súd je nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j., aj pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku. V tejto súvislosti poukázal napr. na rozhodnutia NS SR 5Cdo 439/2012, 6Cdo 290/2012, ÚS SR I.ÚS 278/2013 a IV. ÚS 55/2011. Urobil záver, že posudzovanie zákonnosti rozhodcovských rozsudkov v rámci exekučného konania nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Tiež mal za to, že rozhodnutím exekučného súdu, ktorým bola zamietnutá žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, nedošlo k reálnej nevyožiteľnosti istiny a jej prísl., o ktorých už rozhodoval rozhodcovský súd, že pokiaľ nedošlo k zrušeniu rozhodcovských rozsudkov, ktoré boli v exekučných konaniach exekučnými titulmi a na základe ktorých nedošlo k vydaniu poverenia na vykonanie exekúcie postupom podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobca má právo iniciovať konanie pred všeobecným súdom, ktorý v občianskom súdnom konaní posúdi dôvod, pre ktorý rozhodcovský rozsudok nemôže byť exekučným titulom, napr. v prípade, že rozhodcovský súd rozhodoval na základe neplatnej rozhodcovskej doložky nemôže založiť prekážku res iudicata a to z dôvodu, že rozhodcovský súd nemal právomoc na rozhodovanie o uplatnenom nároku a teda o takomto nároku môže byť znova rozhodnuté všeobecným súdom. Dodal, že v konečnom dôsledku je mu známe, že tunajším súdom sú vedené konania, v ktorých je uplatnený nárok zo zmeniek vystavených práve žalobcom v tomto konaní, že zmenky žalobca postúpil na iný subjekt a pritom sa jedná sa o zmenky vystavené na zabezpečenie pohľadávok z úverových zmlúv uzavretých so žalobcom, o nárokoch ktorých už bolo taktiež rozhodnuté rozhodcovským súdom a taktiež už boli tunajším súdom vedené exekučné konania v týchto veciach, že žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie aj v týchto prípadoch boli prevažne zamietnuté. Zdôraznil, že okrem toho, že exekučný súd mal oprávnenie preskúmavať exekučný titul, že v uvedených veciach nie je možné konštatovať nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, t.j. rozhodnutí o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Oboznámením sa s exekučnými spismi, pripojenými k uvedeným konaniam zistil, že ani jedno rozhodnutie tunajšieho súdu ako súdu exekučného o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nebolo zrušené, resp. zmenené pre nezákonnosť. Žalobca ako oprávnený vo väčšine týchto exekučných konaní (okrem 2 prípadov) ani nevyužil svoje právo na podanie riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov. Odvolanie bolo žalobcom ako oprávneným podané len v konaní 10Er/669/2010 (11C/160/2012) a 10Er/561/2010 (11C/257/2012), kde odvolací súd odvolacie konanie pre späťvzatie odvolania zastavil. Skutočnosť, že tunajší súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NZP), žalobca uviedol ako dôvod náhrady škody a nemajetkovej ujmy v konaniach vedených pôvodne pod 11C/273/2012, 11C/334/2012 a 11C/341/2012. Oboznámením sa s exekučnými spismi pripojenými k uvedeným veciam mal za preukázané, že v prípade konania 11C/273/2012 bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, pretože oprávnený nedoložil úverovú zmluvu potrebnú na preskúmanie zákonnosti rozhodcovského rozsudku, že proti predmetnému rozhodnutiu bolo síce podané oprávneným odvolanie, avšak toto po uplynutí zákonnej lehoty. Z uvedeného dôvodu uznesením 4CoE/152/2010-22 z 31.5.2010 odvolací súd odvolanie odmietol. Obdobná situácia bola i v konaniach 11C/334/2012 a 11C/341/2012, kde v pripojených exekučných spisoch došlo k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia z dôvodu neochoty oprávneného spolupracovať so súdom a predložiť mu zmluvy o úvere, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku. Rozdiel bol však v tom, že po podaní odvolania oprávneným, v oboch prípadoch KS v Košiciach rozhodnutia súdu prvého stupňa potvrdil a následne došlo k zastaveniu exekučných konaní. V súvislosti s tým, poukázal na tú skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde okrem žiadosti o

udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu sa súd zaoberal aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy, uvedené neposudzoval len podľa ust. Exekučného poriadku, ale aj zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ust. Obč. zák. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa a aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Čo sa týka namietaných skutočností uvádzanými žalobcom v žalobe návrhu, pokiaľ sa jedná o oneskorené rozhodnutia tunajšieho súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, mal za potrebné uviesť, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu rozhodnutia, ktoré by konštatovalo prieťahy v daných exekučných konaniach a nepreukázal nesprávny úradný postup spočívajúci v nečinnosti tunajšieho súdu v uvedených veciach. K námietke, že žalobca vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný posun v exekučných konaniach a uviedol konkrétne žiadosti o informáciu o stave konania a sťažnosti na prieťahy v konaní, ktoré boli z jeho strany podané na tunajšom súde 30.8.2010, 23.11.2010 a 25.5.2011, uviedol, že podľa oboznámených Spr. č. 22/2010, č. 34/2010 a č. 12/2011 a odpovedí na sťažnosti žalobcu na prieťahy v konaní, sťažnosti boli vyhodnotené v celom rozsahu ako neopodstatnené. V neposlednom rade v súvislosti s prieťahmi v exekučných konaniach, na ktoré poukazuje žalobca a ku ktorým malo dôjsť neskorým rozhodnutím exekučného súdu, poukázal na čl. 48 ods. 2 Ústavy SR s tým, že porušenie uvedeného čl. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov patrí výlučne do právomoci ÚS SR, že tunajší súd nemá právomoc konštatovať prieťahy v súdnom konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a to nepredloženie rozhodnutia príslušného orgánu o existencii prieťahov v daných exekučných konaniach a nedostatok právomoci tunajšieho súdu na rozhodnutie o prieťahoch, mal za to, že v uvedených veciach nebol zo strany žalobcu preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu a, že v tomto smere žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Okrem uvedeného mal za to, že podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zákonná 15-dňová lehota platí v prípadoch, kedy exekučný súd vo veci vydá poverenie na vykonanie exekúcie a nie v prípadoch zamietnutia žiadosti súdneho exekútora, ako to bolo vo všetkých uvádzaných prípadoch. Pokiaľ sa týka konaní vedených pôvodne pod sp. zn. 11C/188/2012, 11C/211/2012, 11C/262/2012 a 11C/306/2012 uviedol, že žalobca v týchto veciach namietal nesprávny úradný postup exekučného súdu spočívajúci vo vydaní poverenia na vykonanie exekúcie po zákonnej 15-dňovej lehote (NP). Z oboznámených exekučných spisov mal preukázané, že v konaní sp. zn. 10Er/8/2009 (11C/188/2012), bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie tunajšiemu súdu doručená 9.1.2009 a, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom 14.1.2009, pričom v ten istý deň bolo vydané i uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v časti trov práv. zastúpenia v exekúcii, že rovnaká situácia bola i v konaní 10Er/475/2011 (11C/211/2012), kde žiadosť súdneho exekútora bola súdu doručená 19.7.2011 a poverenie na vykonanie exekúcie bolo vydané súdom 1.8.2011, pričom v ten istý deň bolo vydané i uznesenie o čiastočnom zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia, a následne došlo v tejto časti k zastaveniu exekučného konania. Konštatoval, že poverenia boli v týchto prípadoch vydané exekučným súdom v 15-dňovej lehote od doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu, že podobne súd postupoval i v konaní 10Er/13/2009 (11C/262/2012 a po doručení žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 9.1.2009, bolo exekučným súdom 14.1.2009 vydané poverenie a čiastočne bola žiadosť súdneho exekútora zamietnutá a následne exekučné konanie v tejto časti zastavené. Keďže exekučným titulom bol rozsudok stáleho rozhodcovského súdu, si súd vyžiadal podklady potrebné pre rozhodnutie a to úverovú zmluvu a všeobecné podmienky poskytnutia úveru, na základe uvedených podkladov súd vydal uznesenie 10Er/13/2009-25 z 1.8.2011, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený, pričom odvolací súd predmetné rozhodnutie potvrdil. V konaní 10Er/420/2009 (11C/306/2012) si súd, keďže exekučným titulom bol rozsudok stáleho rozhodcovského súdu vyžiadal podklady potrebné pre rozhodnutie a to úverovú zmluvu a všeobecné podmienky poskytnutia úveru. Oprávnený na výzvy nereagoval, neposkytol potrebnú súčinnosť, súd však i napriek tomu, vydal vo veci poverenie 11.3.2010 a čiastočne žiadosť o udelenie poverenie zamietol a následne v tejto časti exekučné konanie zastavil. V súvislosti s týmito konaniami, opätovne poukázal na skutočnosť, že v uvedených veciach exekučnými titulmi boli rozsudky rozhodcovského súdu, kde sa súd okrem žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu musí zaoberať aj zmluvami o úvere a všeobecnými zmluvnými podmienkami žalobcu a to z dôvodu, že vo všetkých prípadoch sa jednalo o spotrebiteľské zmluvy. Uvedené neposudzoval len podľa ust. Exekučného poriadku, ale aj zák. č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní, zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch platného v čase uzavretia predložených úverových zmlúv, podľa všeobecných ust. Obč. zák. týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa, ako aj podľa Smernice č. 93/13/EHS. Urobil záver, že v týchto

exekučných konaniach bolo postupované plynulo, bez zbytočných prieťahov, podľa toho, ako si svoje povinnosti na predloženie požadovaných dokladov plnil oprávnený, že navyše u konaní 11C/188/2012 a 11C/262/2012 je možné bez iného konštatovať nedôvodnosť nároku žalobcu, vzhľadom na to, že oba nároky sú premlčané. tak ako bolo odôvodnené vyššie. Vo veciach pôvodne vedených pod sp. zn. 11C/140/2012, 11C/143/2012, 11C/178/2012, 11C/311/2012, 11C/312/2012, 11C/315/2012 a 11C/325/2012 malo dôjsť podľa žalobcu k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu tým, že súd nerozhodol o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenom čase, t.j. do 30-tich dní od doručenia návrhu na zmenu exekútora (ZE). Z oboznámeného exekučného spisu 13Er/114/2007 (11C/178/2012) a 10Er/89/2007 (11C/311/2012) zistil, že po podaní návrhu na zmenu exekútora bola v oboch prípadoch exekučným súdom zaslaná pôvodnému exekútorovi žiadosť na vyjadrenie spolu so žiadosťou o vyčíslenie trov a predloženie exekučného spisu, ihneď po predložení vyjadrenia, exekučného spisu a vyčíslení dovtedy vzniknutých trov exekúcie boli exekučným súdom vydané uznesenia o zmene súdneho exekútora, o oboch týchto prípadoch bola potrebná súčinnosť pôvodne povereného súdneho exekútora a súd mohol vo veci rozhodnúť až po doložení požadovaných dokladov. Zároveň mal za potrebné poukázať na § 44 ods. 8 a 9 Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že pôvodný súdny exekútor vykonáva úkony v rámci exekučného konania až do právoplatnosti rozhodnutia súdu o zmene súdneho exekútora, že v súvislosti s nerozhodnutím v lehote nemohlo dôjsť k vzniku škody. Mal za potrebné uviesť, že rozhodnutie súdu je výsledkom štúdia spisového materiálu, právnych predpisov, aplikácie právnych noriem na ten ktorý prípad, na čo je potrebný určitý čas vzhľadom na skutočne veľký počet exekučných konaní s obdobným skutkovým základom toto rozhodnutie bolo v primeranej lehote. Okrem toho poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR I. ÚS 16/02, že prieťahy sa posudzujú podľa jednotlivých okolností prípadu a nedodržanie lehoty sa nepovažuje automaticky za zbytočný prieťah, ktorý by mal spôsobilosť porušiť právo účastníka na včasné prejednanie a rozhodnutie veci. Z exekučných spisov 10Er/129/2004 (11C/140/2012), 10Er/48/2005 (11C/143/2012), 10Er/232/2006 (11C/213/2012), 3Er/77/2005 (11C/315/2012) a 10Er/109/2003 (11C/325/2012), mal preukázané, že v týchto prípadoch bola exekučným titulom notárska zápisnica. Poukazujuúc na § 45 ods. 2 zák. č. 244/2002 Z.z. uviedol, že, v daných prípadoch exekučný súd bol nie len oprávnený, ale aj povinný a to v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania, t.j. aj pri návrhu na zmenu exekútora, skúmať zákonnosť exekučného titulu, v tomto prípade notárskej zápisnice. Vo všetkých uvedených konaniach bolo konštatované, že notárska zápisnica, na základe ktorej mala byť exekúcia realizovaná, nie je spôsobilým exekučným titulom a preto bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená. Zároveň bol zamietnutý i návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. V zákonnej lehote vo všetkých uvedených konaniach podal proti rozhodnutiam odvolanie oprávnený, pričom odvolací súd predmetné uznesenia potvrdil a odvolanie proti výroku o zmene súdneho exekútora odmietol.

Poukazujuúc na uvedené skutočnosti konštatoval, že zo strany žalobcu nebol v konaní preukázaný nesprávny úradný postup exekučného súdu v uvedených exekučných konaniach, ani nezákonnosť rozhodnutí exekučného súdu, že hmotnoprávne podmienky uplatnenia nároku škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom musia byť splnené súčasne, pričom zo strany žalobcu nebola preukázaná už prvá z uvedených podmienok. Pre nepreukázanie existencie podmienok priznania náhrady škody a nemajetkovej ujmy zo strany žalobcu, jeho žalobu v celom rozsahu zamietol. Pokiaľ sa týka žalobcom uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy, napriek uvedenému, konštatoval, že zo strany žalobcu výška ním uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy nebola žiadnym spôsobom preukázaná, že žalobca ani v tomto smere neunesol dôkazné bremeno. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že ich náhradu žalovanej nepriznal, v zákonom stanovenej lehote ich nevyčíslila a z obsahu spisu jej žiadne trovy nevyplýnuli.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), g) a h) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c), d), e) a f) O.s.p. a navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Vytýkal súdu, že prejednal vec v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. Uviedol, že požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Pokiaľ súd prejednal za týchto okolností vec v jeho neprítomnosti, odňal mu tým právo konať pred súdom. Namietal ďalej, že vo veci rozhodla vylúčená sudkyňa. Meritórne

rozhodnutie vo veci neprichádzalo do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie. V čase rozhodnutia o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Žalobca tvrdí, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie a tým došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania a práva žalobcu na súdnu ochranu. Nemal možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Namietal ďalej, že vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, lebo bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa žalovaný vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť žalobcovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s nesprávnym úradným postupom a výškou spôsobenej škody. Vytýkal súdu, že vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Aj k týmto dôkazom získaným z vlastnej iniciatívy súdom mal mať žalobca možnosť vyjadriť sa. Argumentoval ďalej, že ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby sa vyjadril k žalobe, mal súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne meritórne rozhodol. Nakoniec vytýkal nepreskúmateľnosť rozhodnutia v časti rozhodovania o skutočnej škode, kedy súd sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a ignoroval tvrdenia žalobcu o škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštové a telekomunikačné výdavky. Z rozsudku súdu nie je zrejmá úvaha, na základe ktorej dospel k presvedčeniu, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Podľa jeho názoru súd odôvodnil svoje rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných rozhodnutiach, v ktorých vystupuje žalobca a žalovaný, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda aj skutkový základ. Vytýkal tiež súdu, že nebol poučený podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p., pričom hodlal predložiť na pojednávaní dôkazy o výške škody. Nakoniec namietal, že súd nevysvetlil svoj záver, že nedošlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Sám pritom zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonnej lehote a pre tento nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívny dôvod. Takto je jeho rozhodnutie vnútorne rozporné. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods. 1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1, 3 O.s.p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne.

Ani jeden zo žalobcom uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Žalobca odôvodnil odvolanie odvolacími dôvodmi podľa § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f), g) a h) O.s.p., § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) O.s.p., t.j. takmer všetky odvolacie dôvody uvádzané v § 205 ods. 2 O.s.p., t.j., že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, že súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a , že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. je daný vtedy, ak v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. Žalobca konkrétne namieťa, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože súd pojednával v jeho neprítomnosti, hoci preto neboli splnené podmienky v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., vo veci rozhodoval vylúčený sudca a súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.) je potrebné rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odnímajú tie procesné práva, ktoré mu zákon priznáva. Vo všeobecnosti ide o taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti pred súdom konať dochádza tiež vtedy, keď súd vec prejedná a rozhodne v neprítomnosti účastníka konania, hoci nie sú preto splnené podmienky vyplývajúce z ust. § 101 ods. 2 O.s.p.

Súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy (§ 101 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že predpokladom uskutočnenia pojednávania a rozhodnutia v neprítomnosti účastníkov je riadne predvolanie účastníka na pojednávanie, ktorý sa nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania.

Predvolanie na pojednávanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať (§ 115 ods. 2 O.s.p.).

V prejednávanej veci z obsahu spisu je preukázané splnenie podmienok pre pojednávanie súdu 5.2.2014 v neprítomnosti účastníkov, preto ak súd vec prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní v neprítomnosti účastníkov, neodňal tým žalobcovi (ani žalovanej) právo konať pred súdom.

Z obsahu spisu je zrejmé, že predvolanie na pojednávanie na deň 5.2.2014 bolo doručené žalobcovi, jeho právnomu zást. a žalovanej 19.11.2013. Bola tak zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p.

Žalobca sa na pojednávanie nedostavil, 31.1.2014 síce požiadal o odročenie (zrušenie) pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu, avšak súd správne návrh na odročenie pojednávania neakceptoval z dôvodov, ktoré v rozsudku presvedčivo a výstižne vysvetlil, s ktorými dôvodmi sa stotožňuje v plnom rozsahu aj odvolací súd. Na tomto pojednávaní súd oboznámil výsledky prípravy pojednávania a vykonal dokazovanie obsahom listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou tohto spisu, ako aj oboznámením celého obsahu exekučných spisov uvedených v odôvodnení rozsudku, následne poučil účastníkov podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Neúčast' na pojednávaní ospravedlnila žalovaná a súhlasila, aby sa pojednávalo a rozhodlo v jej neprítomnosti.

Z uvedeného je zrejmé, že nebol naplnený odvolací dôvod v zmysle § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., že postupom súdu, keď vec prejednal v neprítomnosti žalobcu, nebola mu odňatá možnosť konať pred súdom.

Odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p. je daný vtedy, ak vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

V prejednávanej veci tento odvolací dôvod nie je naplnený, pretože zákonná sudkyňa nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, o čom bolo rozhodnuté uznesením KS v Košiciach 6NcC/42/2012-13 z 22.10.2012, a to v konaní Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 11C/140/2012 (t.j. v prejednávanej veci). Uvedené uznesenie KS v Košiciach bolo doručené právnomu zást. žalobcu 17.1.2013 (doručenia pri č.l. 16).

Za situácie, že bolo právoplatným rozhodnutím KS súdu v Košiciach v zmysle § 16 O.s.p. rozhodnuté o tom, že zákonná sudkyňa nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania v tejto veci, nie je náležitá námietka žalobcu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Aj pokiaľ ide o ostatné žalobcom namietané odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. c), d), e) a f) O.s.p., odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody nie sú naplnené.

Rozhodnutiu súdu nemožno vytknúť nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov nevyplynuli a ani nevyšli za

konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne, že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p., alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok vo veci nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 132 O.s.p., z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, preto odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny podľa ust. § 219 O.s.p. potvrdil.

Odvolací súd sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami a právnym záverom súdu, v zmysle ktorého neboli splnené podmienky zodpovednosti žalovanej za škodu v zmysle zák. 514/2003 Z.z., ktorá mala byť spôsobená žalobcovi tvrdeným nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v exekučných konaniach vedených pred ním, uvádzaných a špecifikovaných prísl. sp. zn. v odôvodnení rozsudku a nezákonným rozhodnutím vydaným v týchto konaniach, z ktorého dôvodu základ nároku nie je daný.

Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva úvaha súdu, na základe ktorej dospel k záveru o vylúčení zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím aj s poukazom na prísl. právne predpisy, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav a nenáležitá je preto námietka žalobcu o svoje rozhodnutie.

Z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynul záver, že Okresný súd Spišská Nová Ves sa v exekučnom konaní nedopustil nesprávneho úradného postupu tým, že nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia v lehote 15 dní od jej doručenia súdu v zmysle § 44 Exekučného poriadku, zastavením exekúcie a ani tým, že pred rozhodnutím o udelení poverenia preskúmaval súlad exekučného titulu, t.j. rozhodcovského rozsudku so zákonom.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1999 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu; táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených - poznámka odvolacieho súdu). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Z cit. ust. vyplýva, že lehota 15 dní je určená na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, že súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. V ostatných prípadoch, t.j. ak takýto rozpor súd zistí, nie je viazaný lehotou 15 dní a nie je ani povinný v tom prípade vydať poverenie pre exekútora. Naopak v tom prípade musí takúto žiadosť o udelenie poverenia zamietnuť. Určená lehota 15 dní však neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), a teda, ak ide o notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a ak ide o vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov.

Pokiaľ bol v prejednávanej veci exekučným titulom práve rozhodcovský rozsudok, z ktorého dôvodu súd nebol viazaný lehotou 15 dní a súd preskúmal súladu exekučných titulov so zákonom a následne zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. boli exekučné konania priložené ku konaniu 11C/140/2012 a 11C/241/2012, zastavené z dôvodu rozporu exekučného titulu so zákonom, v uvedených konaniach nemožno vidieť nesprávny právny postup, ako to namietal žalobca.

Je treba konštatovať, že aj za situácie, že exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, ako aj za situácie, že súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, je povinný rozhodnúť v primeranej lehote. Vzhľadom na znenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2013 Z.z. od 1.1.2013, teda aj v čase rozhodovania súdu, však otázku prieťahov môže súd posudzovať len vychádzajúc z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenia vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd SR konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca nepreukázal existenciu žiadneho relevantného rozhodnutia, ktorým by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ani nepreukázal, že by jeho sťažnosť na prieťahy v konaní bola vybavená spôsobom, z ktorého by existencia prieťahov bola preukázaná.

Pokiaľ žalobca nesprávny úradný postup súdu videl v tom, že súd v exekučnom konaní preskúmaval zákonnosť rozhodcovského rozsudku, s týmto názorom nie je možné sa stotožniť. Povinnosť súdu ex officio v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania skúmať zákonnosť exekučného titulu, t.j. či rozhodcovský rozsudok nie je v rozpore so zákonom (nezaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom), vyplýva z ust. § 45 ods. 2 zákona 244/2002 Z.z., v zmysle ktorého súd exekúciu zastaví aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. c/ (rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom). Táto otázka bola už riešená v rozhodnutiach najvyššieho súdu napr. sp.zn. 5 Cdo 439/2012, ako aj ústavného súdu vo veciach I. ÚS 278/2013, IV. ÚS 55/2011 atď.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov záver súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Spišská nová Ves v predmetných exekučných konaniach vedených na tomto súde je vecne správny.

Správny je aj záver súdu o nepreukázaní splnenia zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia, ktorým je uznesenie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia.

V zmysle ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

V prejednávanej veci zrušenie alebo zmena rozhodnutí okresného súdu, ktorými bola žiadosť o udelenie poverenia na exekúciu zamietnutá, preukázané nebolo a vzhľadom na nespĺnenie tejto podmienky pre vznik nároku je skúmanie existencie ďalších podmienok bez právneho významu, keďže jednotlivé zákonné predpoklady vzniku práva na náhradu škody v zmysle zák. č. 514/2013 Z.z. musia byť splnené kumulatívne.

Vzhľadom na to, že v danom prípade nie je daný základ nároku, nebolo povinnosťou súdu skúmať výšku škody a nemajetkovej ujmy a vykonávať v tomto smere dokazovanie. Nenáležitá je preto odvolacia námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia v časti náhrady škody a nemajetkovej ujmy, ako aj všetky ostatné odvolacie námietky, týkajúce sa tejto otázky.

K ostatným odvolacím námietkam žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné :

V čase rozhodovania súdu o zamietnutí žaloby (5.2.2014) bolo už o návrhu žalobcu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté uznesením KS v Košiciach 1Co/392/2013-80 z 11.9.2013, preto je táto námietka žalobcu neopodstatnená.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovanej, z ktorých súd vychádzal pri rozhodovaní, že vyjadrenie žalovanej mu nebolo doručené a nebolo doručené ani súdu a teda súd mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že vyjadrenie žalovanej k žalobe zo 4.2.2013 bolo doručené žalobcovi cestou jeho právneho zást. 18.2.2013 (doručenka č.l. 37).

Za tejto situácie žalobca mal dostatok času skoro 1 rok na to, aby sa vyjadril k argumentom žalovanej a prípadne navrhol vykonať dôkazy na ich vyvrátenie a pokiaľ tak neurobil, sám sa vzdal tohto procesného práva, ktorého realizácia mu však nebola znemožnená postupom súdu.

Keďže vyjadrenie žalovanej k žalobe bolo súdu doručené, neboli splnené ani podmienky pre rozhodnutie v zmysle § 153b ods. 2 O.s.p. rozsudkom pre zmeškanie.

Pokiaľ žalobca namieťa, že nemal možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, k tomu odvolací súd uvádza, že tento práva sa vzdal sám tým, že sa nedostavil na pojednávanie, na ktoré bol riadne predvolaný a ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. Na tomto pojednávaní bolo pritom vykonané dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré sú obsiahnuté v spise, ako aj oboznámením celých obsahov exekučných spisov Okresného súdu Spišská Nová Ves a pokiaľ by sa žalobca bol tohto pojednávania zúčastnil, mal možnosť sa k vykonaným dôkazom vyjadriť a realizovať aj svoje ďalšie procesné práva spojené s účasťou na pojednávaní, vrátane možnosti vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Je teda zrejme, že zásada kontradiktórnosti konania a ani právo žalobcu na súdnu ochranu porušené neboli.

Nenáležitá je námietka žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, keďže súd rozhodol vo veci na pojednávaní, za splnenia podmienok v zmysle ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ako aj ostatných zákonných podmienok tak, ako už bolo uvedené vyššie.

Rovnako nenáležitá je aj námietka o vykonaní dokazovania listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný. Z odôvodnenia rozsudku nepochybne vyplýva, že súd vykonal dokazovanie listinami obsiahnutými v spisoch Okresného súdu Spišská Nová Ves vymenovaných v odôvodnení napadnutého rozsudku a tento záver nepochybne vyplýva aj zo zápisnice o pojednávaní.

K námietke žalobcu, že súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi, opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach odvolací súd uvádza, že takýto postup súdu nie je vylúčený, pokiaľ ide o konanie medzi rovnakými účastníkmi a s rovnakým skutkovým základom a nakoniec sám žalobca podáva rovnaké odvolania vo všetkých veciach tých istých účastníkov konania a o tom istom predmete konania bez zohľadnenia rozdielnosti jednotlivých konaní, na tvrdené nedoručenie vyjadrenia k žalobe, ako aj na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania, ktoré sa na prejednávanej veci nevzťahujú. Rovnako sa to týka aj námietok ohľadne rozhodovania o škode a nemajetkovej ujme, keďže v prejednávanej veci sa o nej vzhľadom na nedostatok základu predmetu konania nerozhodovalo.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov sú odvolacie námietky žalobcu nedôvodné, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, vrátane výroku o trovách konania účastníkov a prerušenia konania.

Výrok o prerušení konania žalobca nespochybnil žiadnymi konkrétnymi dôvodmi.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, preto má právo na náhradu trov odvolacieho konania

voči neúspešnému žalobcovi, trovy odvolacieho konania jej však nevznikli a žalobca nemá právo na ich náhradu, preto súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach jednohlasne (§ 3 ods. 9 zák. 757/2004 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.